

frem, snarere er vedkommende forhandlers sympatier og antipatier. Og da organisationens bestyrelse sjældent tager politisk stilling til det pågældende spørgsmål, står de bemærkelsesværdigt frit sammenlignet med repræsentanterne for andre organisationer.

En anden løsning, som organisationerne ofte tyr til for at fylde det tomrum ud, hvori de befinder sig, er helt eller delvis at lade sig repræsentere af en embedsmand fra en konkret kommune eller amtskommune. Denne løsning har positive sider. Sådanne embedsmænd har i modsætning til embedsmænd fra centraladministrationen og de kommunale organisationer en ofte tiltrængt viden om de praktiske forhold på det niveau, hvor politikken skal føres ud i livet.

Løsningen er dog også problematisk i flere henseender. For det første indebærer den let, at specielle kommuners specielle problemer får alt for stor en vægt. For det andet – og mere væsentligt – styrker løsningen de professionelle, sektorspecialiserede, ofte stærkt engagerede offentligt ansattes vægt i beslutningsprocessen. Konsekvensen kan i mange situationer være, at de kommunale organisationers inddragelse i forhandlinger med regering og centraladministration om forslag til nye love og cirkulærer m.v. ikke så meget

sikrer et indslag af lokale og regionale interesser, men lige så meget af de i forvejen velrepræsenterede sektorspecialister.

DE KOMMUNALE organisationers deltagelse i f.eks. lovforberedelsesarbejde kan på denne måde være et ubevidst og lidet kendt led i den spiral, der hele tiden driver de offentlige udgifter i vejret. De kommunale sektorspecialister starter nemlig i udvalget med at arbejde for den teknisk perfekte løsning. Når de finansielle konsekvenser af initiativet skal vurderes, kan de henvise til, at forslaget vil medføre betydelige merudgifter på det kommunale og amtskommunale plan. Kommuner og amtskommuner må derfor kompenseres ved forhøjelse af de generelle tilskud eller udvidelse af de kommunale vækststrammer. Herefter er spillet frit for sektorcheferne i den enkelte kommune eller amtskommune. Med loven i hånd kan de presse deres kommunalbestyrelser og amtsråd for yderligere bevillinger.

Beskrivelsen viser, at der er behov for en strammere tilrettelæggelse af lovforberedelsesarbejdet på de områder, der vender ud mod kommunerne. For at sikre styr over merudgifterne kunne det f.eks. være en idé på forhånd at fastlægge en maksimumsramme herfor.